

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/138/2022
Identifikačné číslo spisu:	1112217000
Dátum vydania rozhodnutia:	20.03.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1112217000.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. V., narodeného XX. L. XXXX, Y., J. X/XXXX, zastúpeného JUDr. Lubomírom Müllerom, usadeným euroadvokátom so sídlom v Českej republike, Praha, Symfonická 1496/9, v Slovenskej republike, Prievidza, Nábřežie sv. Metoda 120/14, proti žalovanému Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým Okresný súd Bratislava I) pod sp. zn. 21C/112/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. februára 2022 sp. zn. 9Co/2/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. februára 2022 sp. zn. 9Co/2/2022 z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (t. č. Mestský súd Bratislava IV) (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 30. januára 2014 sp. zn. 21C/112/2012 v spojení s doplnčím rozsudkom z 24. marca 2014 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť do 3 dní žalobcovi sumu 25.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 8. mája 2012 do zaplattenia a na účet právneho zástupcu žalobcu trovy konania vo výške 2.589,69 eura; vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zaplattenia nemajetkovej ujmy vo výške 50 000 eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne od 8. mája 2012 a tiež náklady právneho zastúpenia vo výške 1.067,52 eura, titulom nezákonného väznenia. Rozsudkom Vojenského obvodného súdu Banská Bystrica zo 16. apríla 1985 sp. zn. 1T/42/85 bol uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa ustanovenia § 269 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov nepodmienečne (od 19. februára 1985 do 19. februára 1987, vrátane väzby). Ďalším rozsudkom (Vojenského obvodného súdu Banská Bystrica z 8. decembra 1989 sp. zn. 3T/140/98) bol žalobca opätovne uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa ustanovenia § 269 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov

nepodmienečne. Vo výkone väzby bol od 25. októbra 1989 do 5. decembra 1989, do výkonu trestu odňatia slobody nenastúpil z dôvodu, že na danú trestnú vec sa neskôr vzťahovala amnestia. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 29. novembra 2010 sp. zn. 1Nt/61/2010 v znení uznesenia Krajského súdu Trenčín z 11. augusta 2011 č. k. 23Tos/47/2011-75 bola v uvedených trestných veciach povolená obnova konania a oba rozsudky boli zrušené. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 13. septembra 2011 sp. zn. 1Tv/5/2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 27. septembra 2011, bolo jeho trestné stíhanie zastavené pre neprípustnosť z dôvodu porušenia zásady ne bis in idem. Žalobca zastával názor, že z týchto dôvodov mu vznikol nárok na náhradu nemateriálnej ujmy, pri posudzovaní, ktorého treba vziať do úvahy, že došlo k jeho nezákonnému väzneniu a neustále mu hrozilo, že bude opakovane povolávaný do vojenskej služby a následne odsúdený. Spresnil, že celkovo bol vo výkone trestu odňatia slobody spolu s výkonom väzby 24 mesiacov v rokoch 1985 až 1987 a 1 mesiac a 12 dní v roku 1989. Za každý deň väznenia žiadal priznať náhradu vo výške 34,25 eura, resp. 63,94 eura. Na súd sa obrátil z dôvodu, že žalovaný odmietol vyhovieť jeho žiadosti zo 7. novembra 2011 o náhradu nemajetkovej ujmy.

3. Na základe vykonaného dokazovania a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Cdo/177/2005 súd prvej inštancie považoval rozhodnutia, ktorými bol žalobcovi uložený výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody za nezákonné rozhodnutia podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Nárok žalobcu na odškodnenie posúdil podľa zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii (ďalej len „zákon č. 119/1990 Zb.“) nakoľko mal za to, že zákon č. 119/1990 Zb. vo vzťahu k zákonu č. 58/1969 Zb. predstavuje špeciálnu právnu úpravu, lebo obsahuje osobitné ustanovenia vzťahujúce sa na prípady poškodených osôb v súvislosti so zrušenými odsudzujúcimi súdnymi rozhodnutiami za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti zákon označoval za trestné, umožňuje rýchle preskúmanie prípadov týchto osôb a zabezpečuje im primerané hmotné odškodnenie. Keďže ani jeden z uvedených zákonov neupravoval náhradu nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu treba posúdiť podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“), ako aj čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v posudzovanom prípade boli splnené predpoklady pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že vydaním nezákonných rozhodnutí došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, bola znížená jeho dôstojnosť a ovplyvnený jeho súkromný život, čo sa negatívne odrazilo aj na jeho psychickom stave. Následky zásahu do práv žalobcu, za ktoré zodpovedá žalovaný, boli tak vysokej intenzity a závažnosti, že postačujúcim by nebolo poskytnutie iného zadosťučinenia. Výšku tejto náhrady určil súd prvej inštancie voľnou úvahou s prihliadnutím na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). O úrokoch z omeškania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením prvý deň po dni, keď mu uplynula lehota na plnenie. Vzhľadom na to, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške, hoci mal v časti náhrady nemajetkovej ujmy úspech len čiastočný (ustanovenie § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 9. júna 2016 sp. zn. 9Co/344/2014 (v poradí prvým) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 427,98 eura.

5. Najvyšší súd na dovolanie žalovaného uznesením z 13. septembra 2018, č. k. 3Cdo/19/2017-153 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 9. júna 2016 sp. zn. 9Co/344/2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Odvolací súd po zrušení jeho rozsudku z 9. júna 2016 sp. zn. 9Co/344/2014 a po vrátení veci najvyšším súdom vec prejednal v napadnutom rozsahu a rozsudok súdu prvej inštancie rozsudkom z 18. apríla 2019, č. k. 9Co/10/2019-199 (v poradí druhým) v zmysle § 387 ods. 1 CSP vo výroku ako vecne

správny potvrdil aj keď z iných dôvodov.

7. Najvyšší súd na dovolanie žalovaného uznesením z 27. októbra 2021, sp. zn. 3Cdo/172/2019 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. apríla 2019 č. k. 9Co/10/2019-199.

8. Odvolací súd po zrušení jeho rozsudku z 18. apríla 2019 sp. zn. 9Co/10/2019 a po vrátení veci dovolacím súdom vec v napadnutom rozsahu prejednal podľa ustanovenia § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku na odvolacom pojednávaní dňa 24. februára 2022, na ktorom v zmysle § 204, § 384 ods. 2 Civilného sporového poriadku doplnil dokazovanie a rozsudkom z 24. februára 2022, č. k. 9Co/2/2022-316 (v poradí tretím) rozhodol, že rozsudok súdu prvej inštancie je treba v zmysle § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku potvrdiť ako vo výroku vecne správny, aj keď z iných dôvodov.

9. Odvolací súd vzhľadom na právny záver vyslovený v uznesení dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/172/2019 zo dňa 27. októbra 2021 na odvolacom pojednávaní dňa 24. februára 2022 uviedol v rámci predbežného právneho posúdenia veci v zmysle § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku, že vec bude posudzovať aj vzhľadom na právne závery vyslovené v nálezoch Ústavného súdu Českej republiky z 15. apríla 2015 sp. zn. I. ÚS 819/15, z 11. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 723/15 a z 10. októbra 2017 sp. zn. II. ÚS 859/15, kde sa riešili obdobné situácie, kedy štát priznanú náhradu nemajetkovej ujmy na základe zákona č. 119/1990 Zb. poškodeným osobám na základe právoplatného rozsudku vyplatil a následne sa domáhal od týchto osôb, aby vyplatené odškodnenia vrátili. Odvolací súd tiež uviedol, že vzhľadom na závery Ústavného súdu Českej republiky má za to, že je v súlade s princípmi všeobecnej spravodlivosti, aby tieto legitímne očakávania žalobcu ako obete komunistického režimu nesklamal, keďže žalobcovi bola vyplatená náhrada nemajetkovej ujmy skôr ako odvolací súd uznal chybnosť svojho doterajšieho výkladu. Odvolací súd aj napriek argumentácii žalovaného mal za to, že nevidí dôvod odchyliť sa od svojich právnych záverov vyslovených vo svojom v poradí druhom rozsudku zo dňa 18. apríla 2019, č. k. 9Co/10/2019-199 a že je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdiť aj keď z iných dôvodov.

10. Odvolací súd opätovne poukázal na skutočnosť, že od vydania napadnutého rozsudku zo dňa 24. marca 2014, resp. rozsudku dovolacieho súdu č. k. 9Co/344/2014-120 zo dňa 9. júna 2016 Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave na rokovaní dňa 1. marca 2017 v zmysle § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov prijalo vzhľadom na výkladové rozdiely právoplatných rozhodnutiach senátov 3Co, 4Co, 8Co, 9Co, 14Co, k otázke právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. a jej vzťah k právnej úprave obsiahnutej v zákone č. 119/1990 Zb. a k otázke priznania náhrad nemajetkovej ujmy s odkazom na čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov prijalo Stanovisko č. 1/2017 podľa ktorého: "Zo všeobecnej zásady o zákone všeobecnom a špeciálnom (lex specialis derogat generali) jednoznačne vyplýva, že ak sú naplnené podmienky pre použitie špeciálnej úpravy, musí sa táto úprava aplikovať a nemožno použiť úpravu všeobecnú. Znamená to, že pre osoby, ktoré podľa zákona č. 119/1990 Zb. sú osobami oprávnenými žiadať odškodnenie, platí pre uplatňovanie a uspokojovanie majetkových nárokov vo vzťahu medzi nimi a štátom zvláštna právna úprava, bez ohľadu na to, ktorý predpis je pre ne priaznivejší. V prípadoch, na ktoré sa zákon č. 119/1990 Zb. vzťahuje, sa teda nemožno proti štátu domáhať iných či ďalších nárokov, ako tých, ktoré tento zákon upravuje. Napriek tomu, že ustanovenie § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. uvádza len demonštratívny výpočet položiek nárokov na odškodnenie, a teda výslovne neupravuje ani nárok na nemajetkovú ujmu, nemôže všeobecný súd neprípustným spôsobom ako orgán súdnej moci nahradzovať činnosť zákonodarcu a priznať v občianskom súdnom konaní aj iné nároky, než ktoré platné právne predpisy priznávajú fyzickým, prípadne právnickým osobám, pretože by tým prekročil hranice delby moci medzi súdnou a zákonodarnou mocou vymedzenou v Ústave SR. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru vzniká za predpokladu, že k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, resp. tento zásah bol ukončený až potom, čo sa tento medzinárodný Dohovor stal pre SR (záväzný (t. j. od 18. marca 1992) s tým, že okamih účasti tejto osoby na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný."

11. Ďalej dodal, že zákon č. 119/1990 Zb. je vo vzťahu k ďalším zákonom upravujúcim odškodňovanie neprávom odsúdených osôb (zákon č. 58/1969 Zb., zákon č. 504/2014 Z. z., Občiansky zákonník) zákonom špeciálnym a jeho úprava má prednosť pred týmito všeobecnými úpravami a podľa názoru odvolacieho súdu možno dôvodiť, že pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle odškodniť rehabilitované osoby aj za utrpenú nemajetkovú ujmu, bol by to v zákone upravené výslovne. Pokiaľ zákonodarca pri stanovení rozsahu odškodnenia pri súdnych rehabilitáciách na nemateriálnu ujmu nepamätal, nie je táto úprava v rozpore s ústavne zaručenými právami, nakoľko Ústava SR v čl. 46 ods. 3, 4 stanovuje, že každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu a orgánu verejnej správy alebo ich nesprávnym úradným postupom, ale za podmienok ustanovených zákonom. Aj podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy SR sa možno domáhať práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Odvolací súd ako nedôvodnú posúdil aj argumentáciu žalobcu, že priznanie uplatňovaného nároku umožňuje aplikácia čl. 9 ods. 5 a čl. 14 ods. 6 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach vydaného v Zbierke zákonov pod č. 120/1976 Zb. (ďalej len Medzinárodný pakt). Mal za to, že ani ustanovenia medzinárodného paktu nezakladajú priamy nárok na náhradu nemateriálnej ujmy, ale odkazujú na príslušnú vnútroštátnu úpravu. S poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že žalobcovi nebolo možné priznať náhradu nemajetkovej ujmy a to ani s odkazom na čl. 5 ods. 5 Dohovoru, keďže k zásahu do osobnej slobody žalobcu došlo v období rokov 1985-1987 a roku 1989, t. j. predtým ako bol tento medzinárodný Dohovor pre SR záväzný (od 18. marca 1992), keďže okamih účasti žalobcu na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný.

12. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že po zrušení v poradí prvého rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. júna 2016, č. k. 9Co/344/2014-120 najvyšším súdom uznesením č. k. 3Cdo/19/2017 zo dňa 13. septembra 2018 nebolo v konaní sporné, že žalovaný na základe napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z 30. januára 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 9. júna 2016, č. k. 9Co/344/2014-120, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8. augusta 2016 a vykonateľnosť dňa 12. augusta 2016, vyplatil žalobcovi priznanú náhradu nemajetkovej ujmy, vrátane príslušenstva. Krajský súd uzavrel, že uvedená skutočnosť znamená, že v prípade zmeny napadnutého rozsudku by bol žalobca povinný priznať náhradu nemajetkovej ujmy, vrátane príslušenstva vrátiť žalovanému.

13. V tejto súvislosti uviedol, že obdobné situácie, kedy štát priznanú náhradu nemajetkovej ujmy a základe zákona č. 119/1990 Zb. poškodeným osobám na základe právoplatného rozsudku najskôr vyplatil a následne sa od týchto osôb domáhal, aby vyplatené odškodnenie vrátili, riešil Ústavný súd Českej republiky (ďalej len „ústavný súd ČR“) vo svojich nálezoch sp. zn. I. ÚS 819/15, sp. zn. I. ÚS 723/15, sp. zn. II. ÚS 859/15. Ústavný súd ČR vo všetkých týchto citovaných nálezoch poukázal na Stanoviska pléna Ústavného súdu ČR zo dňa 25. novembra 2014, sp. zn. Pl. ÚS - st. 39/14.

14. V súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu odvolací súd uviedol, že mu nie je známa rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, resp. Ústavného súdu SR, čo bolo dôvodom prijatia predmetného stanoviska č. 1/2017 občianskoprávnym kolégiom Krajského súdu v Bratislave. Do prijatia uvedeného Stanoviska tak súdy prvej inštancie ako aj Krajský súd v Bratislave posudzovali predmetné nároky, čo sa týka priznania náhrady nemajetkovej ujmy s odkazom na čl. 5 ods. 5 Dohovoru rozdielne, čo je zrejmé aj z prejednávanej veci. Ak teda žalovaný na základe napadnutého rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, ktorý bol ale založený na nesprávnom výklade vnútroštátneho práva a Dohovoru vyplatil žalobcovi priznanú nemajetkovú ujmu založil tým legitímne očakávanie poškodeného, že práve jemu urobené krivdy sa štát rozhodol odškodniť. Odvolací súd mal za to, že je v súlade s princípmi všeobecne spravodlivosti, aby tieto legitímne očakávania žalobcu ako obeť komunistického režimu nesklamal, keďže žalobcovi bola vyplatená náhrada nemajetkovej ujmy skôr ako bolo prijaté Stanovisko č. 1/2017, ktorým odvolací súd uznal chybnosť svojho doterajšieho výkladu. Odvolací súd vzhľadom na uvedené v súlade s Ústavným súdom ČR dospel k záveru, že je lepšie, keď neskoršie uznanú výkladovú chybu v prospech obetí komunistického režimu zaplatia prostriedky štátneho rozpočtu, akoby mali tieto obeť pocit, že s nimi štátne orgány demokratického štátu hrajú nedôstojnú hru na sklamanú nádej. Odvolací súd uzavrel, že tieto závery sa netýkajú len vyplatenej náhrady nemajetkovej ujmy, ale aj úrokov z omeškania ako príslušenstva pohľadávky a teda platí, že ak

žalovaný na základe napadnutého rozsudku, ktorý bol ale založený na nesprávnom výklade vnútroštátneho práva a Dohovoru vyplatil žalobcovi priznanú nemajetkovú ujmu aj s priznaným úrokom z omeškania založil tým legitímne očakávania poškodeného, že práve jemu urobené krivdy sa štát rozhodol odškodniť. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 24. februára 2022, č. k. 9Co/2/2022-316 podal žalovaný (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie. Dovolateľ podané dovolanie odôvodnil tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolanie odôvodnil tiež nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom podľa § 432 CSP. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP (každý z dôvodov v osobitnej / parciálnej otázke právneho posúdenia), nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo aj od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (v časti opätovného potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie, aj keď poznal skutkový stav, podľa ktorého dovolateľ už žalobcovi zaplatil sumu, o ktorej zaplatení sa opätovne právoplatne rozhodlo), zároveň rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (v časti priznania nároku, hoci tento podľa právneho posúdenia odvolacieho súdu žalobcovi nepatriel, len preto, že tento už bol žalobcovi vyplatený v zmysle skoršieho právoplatného rozhodnutia). V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku dovolateľ uviedol, že z doposiaľ známej rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu je mu známe rozhodnutie, v ktorom sa tento venoval riešeniu právnej otázky, či „pri opätovnom rozhodovaní o žalobe o splnení povinnosti v peniazoch po tom, ako bolo jeho skoršie rozhodnutie zrušené dovolacím súdom a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, prihliadne na to, že žalovaný už splnil povinnosť uloženú skorším právoplatným a vykonateľným rozhodnutím“ (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2017 sp. zn. 8Cdo 30/2017 publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 2/2018 pod č. 25), ako aj rozhodnutie, v ktorom sa tento venoval riešeniu právnej otázky, kedy vzniká povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch“ (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 1998, sp. zn. 1Co/15/97, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zôšit 3, pod por. č. 45/2000). Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu, že sa tento neprípustným spôsobom odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu vyjadrenej publikovaným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2017, sp. zn. 8Cdo/30/2017 publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 2/2018 pod č. 25, v dôsledku ktorého za danej procesnej situácie bolo povinnosťou súdu opätovne konajúceho o žalobe o splnení povinnosti v peniazoch po tom, ako bolo jeho skoršie rozhodnutie zrušené dovolacím súdom a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, prihliadnuť podľa § 154 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 217 ods. 1 Civilného sporového poriadku) na to, že dovolateľ už splnil povinnosť uloženú mu skorším právoplatným a vykonateľným rozhodnutím; inak neprípustne založil exekučný titul na opätovné vymáhanie už raz splnenej povinnosti. V súvislosti s priznanými úrokmi z omeškania dovolateľ odmieta, že by žalobcovi takýto nárok vznikol, nakoľko priznanie náhrady nemateriálnej ujmy nie je možné vnímať ako automatické a samotná výška takto priznanej náhrady závisí od úvahy súdu, teda je vylúčené, aby sa márnym uplynutím lehoty na predbežné prerokovanie žiadosti dovolateľ dostal do omeškania. V tejto súvislosti dovolateľ poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. marca 2012, sp. zn. 6Cdo/185/2011, v ktorom sa uvádza, „Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania“. Dovolateľ podaným dovolaním zároveň namieta parciálnu právnu otázku, ktorá podľa neho dovolacím súdom nebola vyriešená, čím je naplnený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 písm. b) Civilného sporového poriadku. Dovolací súd doposiaľ nevyriešil právnu otázku, „či v prípade osoby, ktorá bola rehabilitovaná podľa zákona č. 119/1990 Zb. a bolo jej priznané odškodnenie v položkách podľa § 23 zákona č. 119/1990 Zb., patrí i náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch“. Zároveň dovolací súd nevyriešil ani otázku, „či osoby, ktoré boli rehabilitované podľa zákona č. 119/1990 Zb. mali legitímne očakávania, že im bude priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch“. Neexistenciu riešenia tejto právnej otázky dovolacím súdom odvolací súd výslovne priznáva v bode 21.1. svojho

rozhodnutia a vyhlasuje, že preto túto otázku musel vyriešiť on. Podľa názoru dovolateľa túto otázku vyriešil nesprávne. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom vidí dovolateľ v tom, že tento dospel k záveru, že žalobca v tomto konaní mohol mať legitímne očakávania, že jemu spáchaná krivda sa bude naprávať a odškodňovať rovnako alebo aspoň analogicky (už neuviedol, rovnako alebo analogicky s čím). Podľa názoru dovolateľa žalobca nemohol mať iné legitímne očakávania ako tie, že mu bude poskytnuté a vyplatené odškodnenie v položkách podľa § 23 zákona č. 119/1990 Zb., v týchto položkách mu odškodnenie aj poskytnuté bolo a keďže neexistovala žiadna ustálená rozhodovacia činnosť súdov, ktorá by hovorila o odškodnení náhrady nemajetkovej ujmy osôb, ktoré boli rehabilitované podľa zákona č. 119/1990 Zb., žalobca v tejto veci nemohol mať žiadne legitímne očakávania. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP vidí dovolateľ v nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Vychádzajúc z vyššie uvedeného má dovolateľ za to, že napadnutý rozsudok ani zďaleka nenapĺňa predpoklady kladené na riadne odôvodnené rozhodnutie, keď je nutné ho považovať za zmätočné, v jednotlivých častiach si navzájom odporujúce a neposkytujúce ani len elementárnu odpoveď na otázku, z akých dôvodov je možné, aby odvolací súd vydal rozsudok, v dôsledku ktorého je dovolateľovi (opätovne) právoplatne uložená povinnosť na plnenie, ak tento rozsudok zároveň obsahuje jednoznačné a preskúmateľné dôvody vedúce k tomu, že žalobcovi uplatnený nárok nepatrí. Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku dovolateľ vidí aj v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu, keď vychádzal zo skutkového zistenia, ktoré nevyplynulo z vykonaného dokazovania, resp. vykonané dokazovanie oboznámením obsahu listiny uskutočnil v rozpore s Civilným sporovým poriadkom mimo pojednávania, neoboznámil o tomto dokazovaní a skutkovom zistení dovolateľa, čím mu znemožnil, aby sa k vykonanému dokazovaniu vyjadril. Okrem toho dovolateľ má za to, že postup súdu, pri ktorom aj za existujúceho právneho posúdenia a pri skutkovom zistení spočívajúcom v tom, že žalobcovi žalovaný povinnosť, o ktorej sa rozhoduje, už splnil, predstavuje nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý znemožnil strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo podľa dovolateľa zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd napadnutý rozsudok podľa § 449 ods. 2 Civilného sporového poriadku v celom rozsahu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alebo aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok podľa § 449 ods. 3 Civilného sporového poriadku tak, že zmení rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietne a žalobcovi neprizná právo na náhradu trov konania.

16. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu dovolateľa nesúhlasil s dôvodmi dovolania a navrhol dovolanie odmietnuť, prípadne zamietnuť.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež aj dôvodné.

18. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

19. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

21. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

22. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

23. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

24. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a zároveň z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

25. V hierarchii postupu odvolacieho prieskumu potom platí, že dovolací súd najprv skúma prípustnosť dovolania z dôvodu zmätočnosti a až ak namietaný dôvod podľa § 420 CSP preukázaný nie je, pristúpi subsidiárne dovolací súd k prieskumu dovolacieho dôvodu spočívajúceho v správnosti právneho posúdenia veci (§ 421 CSP).

26. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd prednostne pristúpil k posúdeniu existencie namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP.

27. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

29. V preskúmvanej veci dovolateľ prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP vyvodil primárne z toho, že odvolací súd opätovne potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy spolu s úrokom z omeškania, napriek tomu, že sám dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je od základu dôvodný. Odvolací súd svoj

postup odôvodňoval rozhodnutiami Ústavného súdu Českej republiky, pričom však nevzal do úvahy námietky žalovaného ohľadom odlišnosti právnej situácie v podmienkach Slovenskej republiky. Dovolateľ rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za zmätočné, v jednotlivých častiach si navzájom odporujúce a v konečnom dôsledku nedostatočne odôvodnené.

30. Právo na spravodlivý proces je o. i. naplnené tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo, že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

31. Pokiaľ ide o arbitrárnosť, Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 rozlišuje dve podoby. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

32. Dovolací súd zároveň zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP môže zakladať arbitrárnosť právneho posúdenia, lebo podľa judikatúry ústavného súdu je požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne (zákonu celkom zodpovedajúce) rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“, ústavné kritériá vyplývajúce preň z ústavy a dohovoru. Z doterajšej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že vo výnimočných prípadoch aj arbitrárnosť právneho posúdenia veci súdmi nižších inštancií môže odôvodňovať prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP (viď rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/5/2019, 4Cdo/6/2019, 4Cdo/250/2020).

33. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie na odvolacom súde je postihnuté vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Tento nedostatok spočíva najmä v tom, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je vnútorne protirečivé. Odôvodnenie rozhodnutia možno považovať za vnútorne rozporné, ak sa v rozhodnutí nachádzajú argumenty podporujúce určitý záver a súčasne protiargumenty proti tomuto záveru. V posudzovanom prípade odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi nebolo možné priznať náhradu nemajetkovej ujmy s ohľadom na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave č. 1/2017, teda ani podľa zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, ani podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru a priznanie nároku neumožňuje ani čl. 9 ods. 5 a čl. 14 ods. 6 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach. Odôvodnenie rozhodnutia však nekorešponduje s jeho výrokom o priznaní nároku, čo odvolací súd vysvetlil v bode 17. odôvodnenia tým, že v prípade zmeny napadnutého rozsudku by bol žalobca povinný priznať náhradu nemajetkovej ujmy, vrátane príslušenstva vrátiť žalovanému a odkazom na rozhodnutia Ústavného súdu ČR. Napokon v bode 20. sám odvolací súd konštatuje, že rozhodnutia Ústavného súdu ČR nemajú v

Slovenskej republiky žiadne právne účinky, podľa jeho názoru ale nie sú z dôvodu kontinuity právneho poriadku celkom zanedbateľné. Možno teda konštatovať, že odôvodnenie je vnútorne rozporné a pôsobí v mnohých ohľadoch protirečivo, čo zakladá procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

34. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na dovoláciu námietku žalovaného, ktorou odvolaciemu súdu vytýkal, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2017, sp. zn. 8Cdo/30/2017 publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 2/2018 pod č. 25. Dovolateľ tvrdí nedostatok rozhodnutia odvolacieho súdu označil ako nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, a súčasne aj ako vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, keď napriek skutkovému zisteniu, že žalovaný žalobcovi povinnosť už splnil a súd napriek tomu opätovne priznal žalovaný nárok. To v okolnostiach jeho prípadu nie je nepochopiteľné, hoci obvykle nenastáva situácia, že by obsahovo tá istá dovolacia námietka spadala pod obidva dôvody prípustnosti dovolania (m. m. IV. ÚS 372/2020).

35. Podľa § 217 ods. 1 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

36. Pravidlo obsiahnuté v citovanom ustanovení určuje, že súd rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov alebo na základe nesporných skutočností tvrdených účastníkmi konania, ak o ich pravdivosti nemá súd dôvodné a závažné pochybnosti v čase vyhlásenia jeho rozhodnutia. To znamená, že súd pri rozhodovaní veci nemôže brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia už netrvajú, ako ani predvídať skutočnosti, ktoré v čase vyhlásenia ešte nenastali (s výnimkou pravidla obsiahnutého v ods. 2 tohto ustanovenia). Skutkový stav v čase vyhlásenia rozhodnutia je pre súd záväzný a rozhodujúci v sporových i nesporných konaniach v prípadoch, keď sa rozhoduje konštitutívne alebo deklaratórne. Pravda, odvolací súd preskúmava zákonnosť rozhodnutí súdu nižšieho stupňa podľa stavu, ktorý tu bol v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. Aj odvolací súd však musí rešpektovať zásadu viazanosti súdu stavom v čase vyhlásenia rozsudku (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Musí teda zohľadniť všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie, ku ktorým došlo od vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie (8Cdo/30/2017).

37. V súlade s vyššie citovaným rozhodnutím možno uzavrieť, že ak žalovaný na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku súdu, ktorý bol následne zrušený, zaplatil žalobcovi prisúdenú čiastku, bolo potrebné uvedenú skutočnosť zohľadniť pri novom prejednaní veci. Odvolací súd tým, že v rozpore s vyššie uvedeným priznal svojim novým rozsudkom žalobcovi právo na zaplatenie pohľadávky, ktorá už bola uhradená, založil tým neprípustne exekučný titul na jeho opätovné vymáhanie.

38. Dovolanie žalovaného za takejto situácie bolo nielen procesne prípustné (§ 420 písm. f) CSP), ale tiež dôvodné (§ 431 CSP), lebo v ňom opodstatnene namietal, že súd (odvolací) mu nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP, pre ktorú bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, dovolací súd sa v ďalšom už nezaoberal ani žalovaným namietanou prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Najvyšší súd postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017).

39. Najvyšší súd vzhľadom na vyslovené závery v súlade s § 449 ods. 1 CSP a § 450 CSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

40. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

41. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na

ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

42. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.